Ч. 255. Неділя 27 (14) падолиста 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. съвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від плати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — З українского клюбу — З угорского і хорватского сойму.

Вчера зібрала ся палата послів о години 11 рано.

Між внесеними інтерпеляциями відчитано інтерпеляциї: пос. Будзиновского в справі руских товариств пожарних і ґимнастичних в Галичині; того посла в справі виборів до ради громадскої в Підгайцях; п. Трильовского в справі надаваня шинкарских концесий; п. Куриловича в справі жулиньскій; п. Діяманда в справі відношеня росийскої поліциї до дирекциї поліциї в Кракові і в справі поведеня німецких властий з австрийскими горожанами польскої народности, п. Дністряньского в справі приготовлень до спису населеня в Галичині, п. К. Левицкого в справі карного поступованя з причини подій в львівскім університеті і п. Мільверта в справі напливу португальских Єзуїтів до Австриї.

Коли відтак палата приступила до дневного порядку т. є. до дискусиї над справою дорожнї, забрав голос перший п. міністер торговлї др. Вайскірхнер. П. Міністер заявив, що дорожня і недостача мяса стали просто грізними. Пригадав, що правительство зробило, аби по части тому зарадити і додав, що з причини, що то не є проява місцева нї відосібнена, лише стоїть в звязи з цілим рядом причин економічної кризи і зі взгляду на то, що торговельного договору з Сербією не можна було увести в житє, а також в Румунії не побудовано ще різниці, супротив чого довіз румуньского мяса також проволік ся, правительства, як знижене тариф і торгових оплат, полишили ся без великого успіху. Длятого правительство дозволило на довіз якоїсь скількости мяса аргентиньского, однако мусїло льояльно порозуміти ся з угорским правительством.

Відтак п. міністер обговорював діяльність і цїли нової інституциї, централї до позбуваня худоби, котра не лише є в інтересі рільництва, але й цїлого населеня.

Найлїпшим средством против недостачі мяса було би піднесене плеканя худоби в краю. Бесідник відкликував ся до парляменту, аби разом з правительством працював над усуненем лиха і „сотворенєм більшої способности до праці взагалї“, аби цїля сесия була присьвячена пильній праци в інтересі населеня.

По промовах пп. Ґреґоровича, Шенфера, Лібермана і Ерба паради перервано. Мали ще розпочати ся паради над внесенєм наглячим пос. Пахера в справі почтових официяток, але відложено їх до нинї, бо п. Пахер просив, аби міг аж на другім засїданю своє внесене умотивувати.

Слїдуюче засїданє нинї о год. 11 рано.

Засїданє українского клюбу відбуло ся дня 23-го с. м. безпосередно перед засїданєм повної палати. По привитаню і принятю до клюбу нового посла Л. Цегельского, п. Колесса зніс, щоби до президиї росийскої думи і до язикового і лїтературного відділу петербурґскої академиї вислати кондоленцию з приводу смерти Толстого. Ухвалена клюбом кондоленция звучить: „Посли українского клюбу австрийского парляменту беруть сердечну участь в смутку і жалю по утратї великого письменника Льва Толстого, що був совістию рідного народу та своїми безсмертними творами і своїм житєм проломлював дорогу до етичного відродженя людства на основах чоловіколюбних і свободолюбних ідей“.

На внесенє п. Олесницкого ухвалено проголосити манїфестацийну заяву в честь памяти Толстого також в палатї послів, а як би то з формальних причин не дало ся зробити, віддати почесть покійному, через відповідний виступ президиї клюбу на конференциї клюбових президий.

Пос. Будзиновский, котрий перед фериями

Ель-Бруґ.

(З анґлійского — Уіди).

(Дальше).

Ідалїчіо був селянин, що винаймив у них фільварок в Карденї, одним з доохрестних сіл, що лежали на краю Бруґієри. Був то простий, старого крою селянин, але серце мав золоте і за Делябеллїв дав би ся на кусні порізати, хоч заповідав все, що сьміливі бесіди єго пана заведуть єго колись в тюрму.

— Але ми не можемо ждати, аби він прийшов аж сюди, дитино — сказала мати. — Розумієш? Они пильнують дому, як ока в голові. Тут зловили би єго як горлицю па гнїздї. Ох дитино, дитино!

І она опустила руки на стіл, сперла на них голову і гірко заридала.

Лице Пальми захмарило ся. Нї, він не може прийти до дому. Єго домашнє огнище вже вигасло. Оно подобало радше на сумну, понуру вязницю, куди поліция заходила, коли хотіла, а звідки спокій утік, як наполохана пташка.

— Треба конче, аби хтось повідомив єго, що сюди єму заходити годї. Хиба Ідалїчіо?

— Нї — відповіла Сільвія, хлипаючи від плачу. — Старий боягуз каже, що приніс нам відомість задля нас і нашого вітця, але сам так напудив ся свого вчинку, що утік зі страху до свого брата, рибака в Ольмо. Казав, що трохи не умер зі страху, коли отець виринув перед ним з темряви.

— І щож сказав отець?

— Лише ті слова: Іди сказати моїй жінцї і донцї, що я сиджу тут в безпечнім місци. До Ґалярате прийду завтра в ночи за всяку цїну, бо треба менї утїкати за Альпи.

— Без нас утїкати за Альпи?

— А вжеж, дитино. Там єго одинокий ратунок. Коли тут лишить ся, они зловлять єго скорше або пізнїйше і замкнуть назад до вязницї.

— Правда. — І лице Пальми покрила та передчасна повага старости, що є наслїдком великого терпіня.

В огороді хлюпотїла вода, тикав годинник і здавало ся, що всї таємні звуки чутні почию по старих домах пооживали і розходять ся серед нічної тишини. Пальма сиділа на постели з широко отвореними очима і біль вхопив її за серце.

— Я піду — сказала вкінци.

— Ти — па Бруґієру?

І нещастна молода мати занесла ся плачем на ново, благаючи помочи Мадонни, бо біль, який терпіла, переходив її сили.

— Цит, мамо; ще люди з улицї почують — сказала дитина. — Так, я піду. Я знаю Ґраданаску так, як ти знаєш свою лавку в церкві. Він сидить в тій старій ямі; то зовсїм певне.

І вкінци стало ся, як хотіла, а Сільвії Делябелля видала ся она такою студеною і чужою, що сказала до Пальми:

— Ти якась така, мов бронзова статуя; до тебе притулити ся, то так, немов би взяв оберемок дерева.

Цїлу сю ніч нї она нї Пальма не зажмурила ока. Що хвиля здавало ся їм, що він надходить, що чують торканє у віконницю, чиїсь хід по каміню. Однако чули лише, як капала вода з цївки в огороді, як цьвіркали коники в траві, або містові годинники дзвонили годину.

Сон утік з Пальминих повік безслїдно. Она глядїла широко отвореними очима на червоні очи матери, що горіли нетерплячкою і неспокоєм. Она була блїда як стїна, але на її лици знати було, що готова на все. О четвертій годинї вже стояла убрана до дороги. Мала на собі звичайну з домового полотна спідницю. Коли припяла ще собі пестрий, яркий фартушок і закинула на голову велику червону хустку, кождий присяг би був, що то сільска дівчина. Вкінци узула деревляні черевики, а під паху взяла фляшку вина і бохонець хлїба. Вирвала ся остаточно нетерпеливо з обіймів матери і з лицями ще мокрими від сльоз матери, вийшла тихцем крізь фірточку в огороді на самотний, брукований заулок.

Цїла тремтїла щастєм, немов випущена з неволї горличка. Атжеж ішла на стрічу свому батькови, ішла побачити ще раз запашні цьвітисті луги. На дворі була пітьма, що заповідає всхід сонця. Нї на улици, нї дальше на площи не було живої душі. Нїким не бачена

виступив був з клюбу, чого клюб не приняв до відомости, вичислив причини, котрі его спонукали вернути до клюбу.

З уваги на те, що над наглим внесенєм в справі україньского університету дискусия могла би розпочати ся допера десь за рік, бо тепер є вже зголошених 17 наглих внесень, п. Дністряньский заповів основну інтерпеляцию в тій справі. На внесенє п. Петрицкого порішено домагати ся дословного відчитаня сеї інтерпеляциї. Крім сего рішено внести інтерпеляцию в справі приготовлень до конскрипциї в Галичині.

Клюб визначив бесідників до справ, котрі в найблизших днях стануть на порядку дневнім. Посол Онишкевич має промовляти при справі ввозу чужого мяса. При буджетовій провізориї мають промавляти пп. Олесницкий і Цегельский, до справи реґуляміну п. Петрушевич, а до справи виплат готівкою п. Евг. Левицкий.

В угорскім соймі відбула ся подрібна розправа над реформою цивільного процесу. Пос. Польоні, бувший міністер судівництва, вказував на се, що приналежні до вільномулярских льож судиї попадають часто в суперечність з своїми обовязками. Не годить ся, щоби судиї належали до тайних товариств і щоби при вироках рішали тайні посторонні впливи. Пос. Гусар домагає ся також, щоби судиї не могли бути членами тайних товариств. Він вказує на те, що вільномулярі в цілім сьвіті змагають до революцийних организаций партийних і тому не можна мати довіря до судейского стану, наколи, як се недавно стало ся, угорский прокуратор протестував против вироку в иншій державі (др. Алядар Секелї, прокуратор, був предсідателем на вічу, котре протестувало проти страченя Ферера).

Хорватский сойм лише що відкритий, відрочено, щоби переговорами з сербско-хорватскою коаліциєю довести до утвореня соймової більшости, прихильної банови Томашичови. По тих переговорах не сподівають ся великих успіхів, а в кругах прихильних хорватскому правительству думають, що радше практична політика довела би скорше до правильної законодатної роботи. Тому то президент з старшиньства протестував против відроченя що лише відкритого сойму.

Урядовий хорватский дневник оповіщує з цісарского приказу застановленє всякого дальшого поступованя в справі відомого загребского процесу о зраду державну.

Новинки.

Львів, дня 27-го падолиста 1910.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобжиньский виїхав вчера вечером в справах урядових до Відня. З причини виїзду п. Намістника відпадає звичайна авдиенция в неділю дня 27 с. м.

— **П. Віцепрезидент** Ради шкільної краєвої др. Ігн. Дембовский буде приймати в неділю дня 27 с. м. замість о годині 12, допера о год. 2 з полудня.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало почтових практикантів: Авр Квеллєра у Львові, Войт. Касину в Кракові, Як. Аксентовича в Снятині, Тад. Білецкого і Андр. Соколовского у Львові і Иос. Налятиньского в Тарнові почтовими асистентами, а президент гал. Дирекциї почт і телеграфів полишив Касину і Налятиньского в дотеперішних місцях службових, а переніс Квеллєра зі Львова до Чорткова, Аксентовича зі Снятина до Заліщик, Білецкого зі Львова до Рави і Соколовского зі Львова до Ряшева.

— **З зелізниці.** З днем 15 падолиста с. р. отворено часть зелізниці льокальної Найталь-Гайд міле в окрузі ц. к. Дирекциї зелізниць державних в Пільзні.

— **Пристанок зелізничий** „Полюхів малий“, положений на шляху Львів - Підгайці поміж стациями Вовків і Біле буде відкритий з д. 1 грудня с. р. для руху особового і пакункового. Продаж білетів буде відбувати ся в поїзді. Пакунки буде приймати кондуктор ведучий поїзд за оплатою належитости в місци призначеня. По відбір пакунків наданих до пристанку Полюхів малий, треба зголошувати ся безпроволочно по приїзді до пристанку до ведучого поїзд.

— **Про реставрацию церкви сьв. Юра** у Львові читаємо в „Ділі“: Архикатедральна церква сьв. Юра у Львові приоділа сего року оріґінальну одіж — величезне руштованє, яким обложено її мури задля реставрацийних робіт. Проект сих робіт виконав інжинїр Намістництва п. Антін Топольницкий, ще в 1905 р. а кошти їх обчислено на 180.000 К, котрі опісля Міністерство віроісповідань і просьвіти зредукувало до 100.000 К. Реставрацийні роботи розпочато від уставленя величезного руштованя, котре уможливило доступ до всіх частин катедри. Комісия збору консерваторів ствердила далеко більші ушкодженя, ніж се здалека було видко. Особливо камінні ґзимси, балюстради, профілї, цоколи, капітелї, постументи, вази, ліхтарні, фіґури у многих місцях представляють стан цілковитої руїни, грозячи розпадом і можливою катастрофою. Зі всіх боків показали ся риси, відпадаюча виправа і т. п. Попередна реставрация виконана перед кількадесяти роками, була дуже недоладна і переведена по варварски. Вдоволено ся залаганєм дїр цементом, котрий тепер звітрів і відпадає. Богато камінних частий затинковано і побілено. Тепер постановлено кабінні части, грозячі розпадом, заступити новими, строго після старих взірцїв з тернопільского каменя, дальше забезпечити величезну статую сьв. Юра, що убиває змія, головну прикрасу церкви. В сїм роцї покрито дах мідию і виконано ті камінярскі роботи, що стоять в звязи з бляхарскими роботами. Реставрация потребує три роки. Управу над нею обняв інж. Топольницкий, каменярскі роботи п. Войтїх Яблоньский. Початок церкви сьв. Юра сягає часів заложеня Львова, однак первісний, нині неіснуючий будинок повстав в другій половині 14-ого віку. Нинїшна церква є дїлом митрополита Атаназия Шептицкого після плянів Івана де Вітте, команданта Львова і творця львівского костела Домініканів. В 1743 р. розібрано стару церкву а дня 1 вересня 1744 р. клав митрополит Шептицкий угольний камінь під нову катедру, котрої будова

і не спинена вийшла найблизшою дорогою за рогачку і повандрувала добре знаною дорогою до Ґраданаски. Від часу до часу стрічала якийсь віз або фіру запряжену волами, наладовану овочами, сїном, бляшанками молока, або мітлами з полину, що ріс купами на Ґраданасці. Але ніхто не зачіпав еї, от собі мале дівча в червоній хустині на голові і плечах.

Свитало, коли она добила ся на широкий вільний степ. Зоря золотила вершки альпейских гір, коли побачила перші, знані дикі зела. Она упала коло них на колїна і почала говорити „Отченаш“. Відтак цілувала листочки, ті дорогі, так давно не бачені листочки.

Далеко, як оком сягнути, она бачила лише самий одностайний „бруґ“, що розстелив ся широким, непроглядним, рожевим і зеленим, білим і пурпуровим килимом і мінив ся филями тіла і сьвітла. Широкий видавав ся як море безкрає, лиш далеко, далеко на краю мріли покриті снїгом верхи Апенїньского підгіря. Повіяло на неї запашним солодким леготом. Серед тишини чути було ніжну, добре знану музику пчіл, що бренїли тисячами над кашкою і дикою конюшиною. Високо на на небі плили звільна білі облаки і висів недвижно яструб, мов пришпилений в блакиті.

Серце дитини защеміло; сьози, що не виступили навіть на вид розпуки матери, пустило ся їй нараз по щоках горячим, рясним потоком. Она стояла по пахи у високім, буйнім зілю і цілувала его ще раз і ще раз. Відтак зібрала всю свою відвагу і розглянула ся за вузкою стежочкою, що вела до знакомі печери. Ішла осторожно, ховаючи ся за густе бадилє, подібно як ховає ся заяць і перепелиця, куропатва і ласичка, земна сова і крілик і всї тровлені, переслїдувані зьвірятка.

Довкола не видко було живої душі; тепер не була пора жнив і косовиці, нї ловів. Коли могла тут стрітити кого, то хиба яку стару бабу або діда, що вийшли за печерицями. Як далеко оком засягнути, видко було лише траву. Милями і милями сама трава, що дрімала під сонішною спекою. Она ще ніколи не була тут сама. Все був тут з нею отець, а він зріс ся з Бруґієрою від дитиньства. Пальма не мала тепер иншого провідника крім памяти, а степ був рівний і одностайний, як африканьска пустиня. В своїй дитячій простоті она аж тепер побачила его на власні очи, яка тяжка припала їй задача. Зовсім не знала, чи ті руїни лежали на північ, чи на полудне, на всхід, чи на захід. Ішла все в слїд за вітцем, а про решту не дбала. Лиш далеко-далеко бачила стару округлу вежу. Пригадала собі, як отець казав їй, що та вежа була колись голубником, а тепер гніздили ся там дикі птахи. Пригадувала собі також, що коли ішли до печери, то сю вежу мали по лївім боцї, але все чорнїла ся она далеко, дуже далеко на червоних просторах степів. Завернула отже на право, в противний бік від голубника. Збирала всї сили, передираючи ся крізь густі корчі, що уперто заступали їй дорогу. Однак зродила ся в нїй сьвідомість, як надмірно тяжка була еї задача. Руїни були на право від голубника і майже в тій самій лінії, що він. Більше ні на що і ні на кого не могла числити.

Колиб так хоч пса мати при собі. Так щож! Їх пес, їшпаньскої породи хортик, старший від неї о які чотири роки, погиб зараз в місяць по увязненю еї вітця. Коли би він був лиш з нею, бідний, дорогий, добрий Моріно, при его помочи було би значно лекше віднайти дорогу. Пустиня, тишина, яркі краски, безконечні простори трави, що тягнули ся кудись у безвісти, почали наповняти еї серце тревогою і завертати їй голову.

Ішла і ішла, аж ноги почали під нею подавати ся від утоми і еї хід ставав чим раз більше непевний. Корчі були подекуди тверді і тернисті; розгортаючи їх руками, она покалічила ся до крови. Сонце стояло вже високо і пекло еї крізь грубу хустку і буйне волосє так, що еї розболїла голова. Коли сиділа в своїм малім, білім ліжочку, віднайти вітця здавалось їй дрібницею. Аж тепер почула, що то не така дуже легка справа. Показало ся просто, що она, хоч сама ще того добре не знала, заблудила на тих степах. Присїла на хвилину в траві, ущипнула крайчик хлїба і з'їла. Вина не кушала; оно було для него. Недалеко протїкав потічок, ледви замітний від посухи, але чистий. Она напила ся з него, зачераючи долонями. Довкола над нею і над цьвітами кашки бренїли пчоли. Ся мила, весела, відрадна музика, розігнала еї тревогу. Крім того шелесту воздух був зовсім спокійний. Здавало ся, що небо і степ не мають краю. Містові вежі і дахи давно вже щезли під овидом. Лише на півночи сьвітила ся біла лінія альпейских снїгів.

Она пригадала собі, як мама, аби вилїчити еї з Ґраданаски, оповідала нераз историю про малого хлопчика, що заблудив на Ґраданасці; его найшли неживого аж за три дни, нашукавши ся чимало, а слїди показували, що він ішов все в один бік, як осел в кераті, аж поки не упав і не погиб.

Але еї піддержувала непохитна віра і она сказала до себе: „Він не має на кого більше надіяти ся, хиба на свою малу дівчинку“. — І відкинувши з голови хустку, бо сонце стояло просто над головою, розглянула ся довкола по степі, що далеко по краях мінив ся чистими красками опалю і аметисту.

(Дальше буде).

тревала 10 років. Святоюрска церква в стилю Людвика XV в видними ще слідами барока, стала ся найкрасшим і найбільше маєстатично положеним будинком у Львові. Коло неї поставив епископ Лев Шептицкий в роках 1761 до 1762 нову і до нині істнуючу митрополичу палату, в чистім стилю рококо, на взорець славного замку у Вірцбурзі. Тепер третій із Шептицких, нинішний митрополит Андрій вабрав ся до основного відновленя діла своїх предків. Роботи мають обмежити ся, лише до найконечнійших направок, яких домагає ся публична безпечність, з виключенєм всяких змін та „украшаючих" додатків.

— **Кава подорожіє.** З Відня доносять: В наслідок лихої збірки кави в сім році ціна єї буде підвисшена. Великі віденьскі купці відбули сими днями нараду, на котрій постановлено піднести ціни кави о 40 сотиків на кільоґрамі.

— **Конкурси.** Головний виділ товариства „Просьвіта" розписує отсим конкурс на дві премії бл. п. Йосифа і Вікторії Студиньских по 200 К за написанє історичного оповіданя. Конкурсовий твір має відповідати отсим вимогам: 1) Має бути ориґінальний, з цілию будити национальну і громадску сьвідомість поміж руским народом. 2) Має бути артистичний, в тенденциї патриотичний. 3) Не може бути більший обем як 3 аркуші друку. Твори належить надсилати до головного виділу тов. „Просьвіта" у Львові в реченци по конець червня 1911 р.

Головний виділ товариства „Просьвіта" розписує конкурс на дві премії 900 К і 450 К з „фонду Михайливого" за ориґінальну драму або повість з історичної бувальщини України-Руси. Реченець конкурсу однорічний від дня его оголошеня. Коли́б в часі одного року не прислано відповідних творів, тоді оголосить ся новий конкурс на дальший один рік. Автор обовязаний преміовану драму чи повість надрукувати в протягу року після присудженя премії. В противнім разі право першого накладу прислугує товариству „Просьвіта". В друку не вільно авторови робити ніяких змін, так під взглядом змісту як і тенденциї. Усі твори належить присилати під адресою: Товариство „Просьвіта" у Львові, Ринок число 10.

— **Спадщина по ґр. Льві Толстім.** Толстой в завіщаню записав всі свої печатані твори на добро загалу, значить, родина не буде мати з них ніякого доходу. Зате, як доносять „Бірж. Ведом.", найдено рукописи непечатаних творів Толстого, а то, одну велику повість і богато новель. Ті твори призначив Толстой в завіщаню на власність родини і сим обезпечив її материяльне положенє.

— **Конференциї австрийского епископату.** Про вислід сьвіжо закінчених конференций австрийского епископату, котрі два тижні вели ся у Відни під проводом кардинала Ґруші, подає віденьска „Reichspost" такі інформациї: Епископскі конференциї ухвалили зміну в парохіяльнім конкурсі, а то в тім дусі, що на будуче той іспит має обіймати дві части. Перша частина складає ся з доґматичних предметів і тих, що стоять з ними в звязи, а в склад другої входять предмети з обсягу етики, пасторалїв і церковного права. Ті два іспити вільно складати в протязї двох по собі слідуючих років. Нові приписи суть лише приміненєм папского декрету про поглублене наукових студий духовеньства. Що-до пасторальних конференций, буде пізнїйше переведена реформа. Велике значінє для загалу мають рішеня, які видав епископат в справі відомого папского декрету про перше причастіє. Екзекутивні розпорядженя до того декрету кажуть: Католицким родичам позволяє ся на будуче вести свої діти до першого причастія в раньшім віці, ніж доси. Припускає ся при тім, що родини будуть виховувати свої діти так, що вже в раншім віці будуть мати они ті відомости, котрих вимагає ся від приступаючих до причастія. Що-до правильного причастія учеників, має ся етапами в часї двох літ вийти з дотеперішної границї віку до 9 року житя. — На відозву міністерства віроісповідань і просьвіти в справі Боромеєвої енциклики, пленарні збори епископів виладили письмо, в котрім з вдоволенєм приймають до відомости, що міністерство хоче доложити всіх заходів, щоби віроісповідний спокій був ненарушений та енерґічно виступить против всяких проб нарушеня того спокою. З Русинів взяв участь в тих конференциях, як відомо, перемиский епископ Чехович.

Телеґрами.

Відень 26 падолиста. Комісия парляментарна Кола польского відбула вчера засіданє в справі становища Кола супротив дискусиї о дорожняної. Повне засіданє Кола скликане на понеділок по полудни.

Відень 26 падолиста. Одноцільний ческий клюб, утворений в раді державній, перевів вчера вибір президиї. Предсїдателем вибрано Молодочеха др. Фідлера, а заступниками предсїдателя: Удржаля, аґрарця, Трубача із сторонництва католицкого і Кльофача, радикала.

Льондон 26 падолиста. Палата послів, котра покінчила свої наради, відбула формальне засіданє, а відтак відложила наради до дня 28. с. м. В тім дни буде замкнена теперішна сесия парляменту, а вскорі потім парлямент буде розвязаний і будуть назначені нові вибори.

Берлин 26 падолиста. В парляменті покінчили ся вчера наради над інтерпеляциями о дорожні. Слідуюче засіданє нині.

Ціна збіжа у Львові.

дня 25-го падолиста:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

	10·20	до	10·45
Пшениця	7·15	„	7·40
Жито	7·20	„	7·50
Овес	7·30	„	7·50
Ячмінь пашний	7·50	„	8·50
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	11·80	„	13 50
Горох до вареня	7·10	„	7·40
Вика	7·20	„	7·40
Бобик	6·25	„	6 50
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	73·—	„	82·—
Конюшина червона	95·—	„	103·—
Конюшина біла	65·—	„	75·—
Конюшина шведска	36·—	„	39·—
Тимотка			

— **Рускі диктати** до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене видане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·32
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

Уживайте если маете катар, хрипку, флеґму і тяжке віддихане, флюід Феллера з маркою „Elsafluid“. — Ми самі пересьвідчили ся о его знаменитих успіхах, усмиряючих кашель, помагаючих на біль грудий і пр. Пробний тузин 5 К, два тузини 8 К 60 с. franco. — Виробляє виключно аптикар Е. V. ФЕЛЛЄР, Stubica. Elsaplatz N. 260, Хорватія.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

Михайло Скірка

римар і сїдельник

у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає
богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Інсерати

до

„Народної Часописи“

і Gazet-и Lwowsko-ї

принимає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Дахівки цементові

виробляє ся **найліпше** і найдешевше лише на патентованій машинї дра ҐАСПАРОГО:

„ТРИ ЗВІЗДИ“

Порожні і повні бльоки виробляє ся раціонально на патентованій машинї „Фенікс“, а пат. форми дра Ґаспарого до виробу бетонових рур і узнані в сьвітї за найліпші.

НАЙЛІПШІ МАШИНИ

до вужиткованя піску доставляє специяльна фабрика **Др. Ґаспарий і С-ка. в Markranstaedt.**

Заступництво для Галичини:
Цементовий Промисл, Львів, ул. Кароля Людвика ч. 5.

Жадайте специяльний цінник Нр. 126.

Містове Бюро зелїзниць державних

у Львові, пасаж Гавсмана 9 продає білети на всї зелїзницї в краю і за границею.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.